

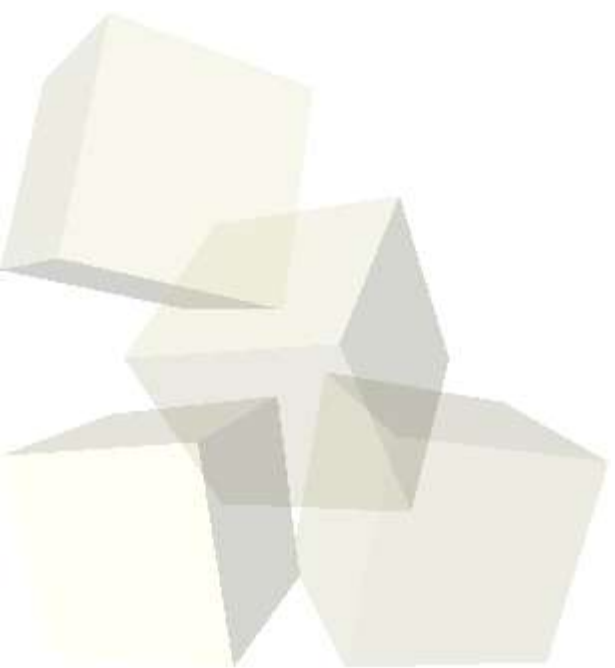
Keszowanie i systemy peer-to-peer

Paulina Kania i Łukasz Osipiuk

<CACHE>

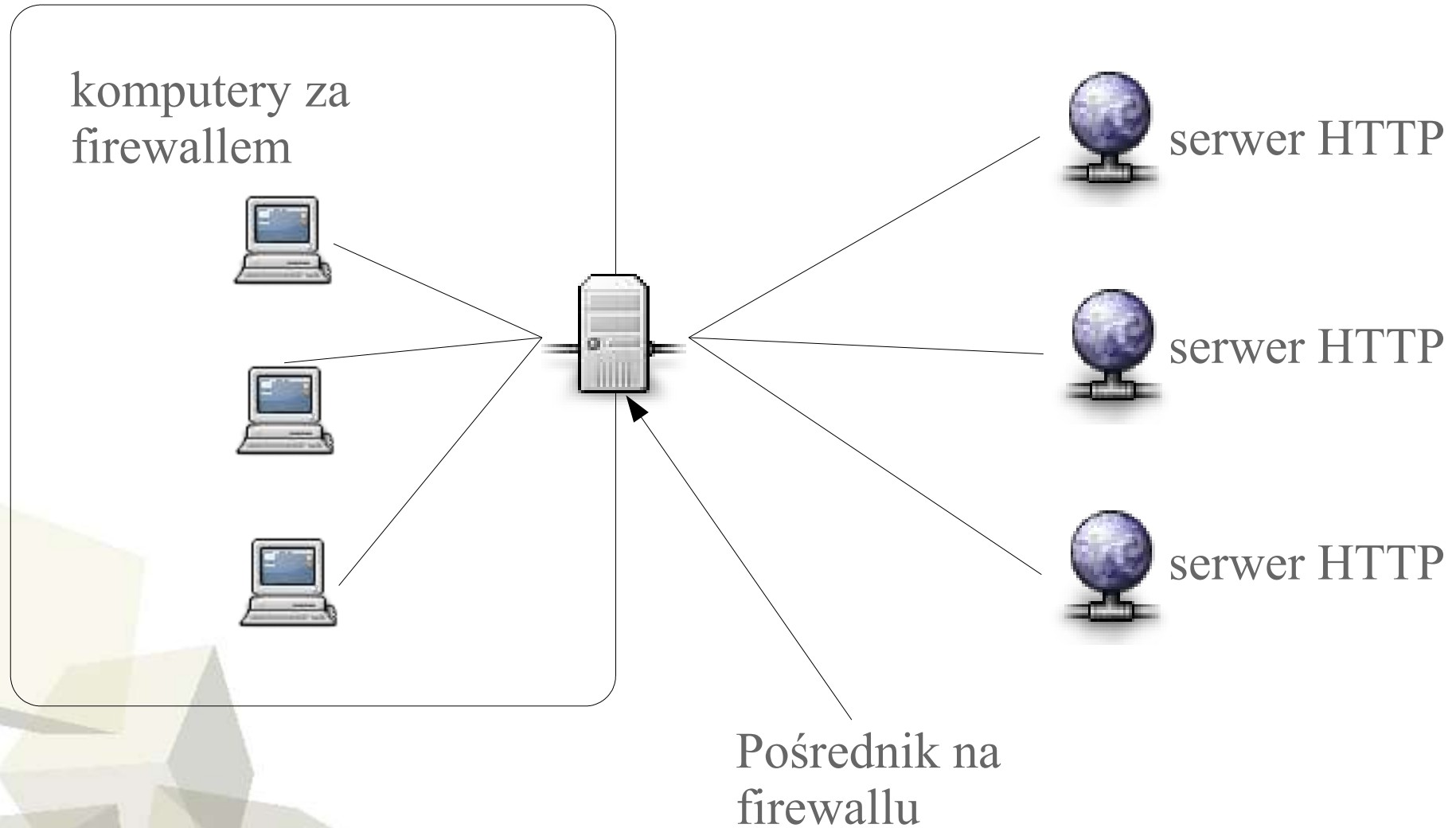
W3

</CACHE>

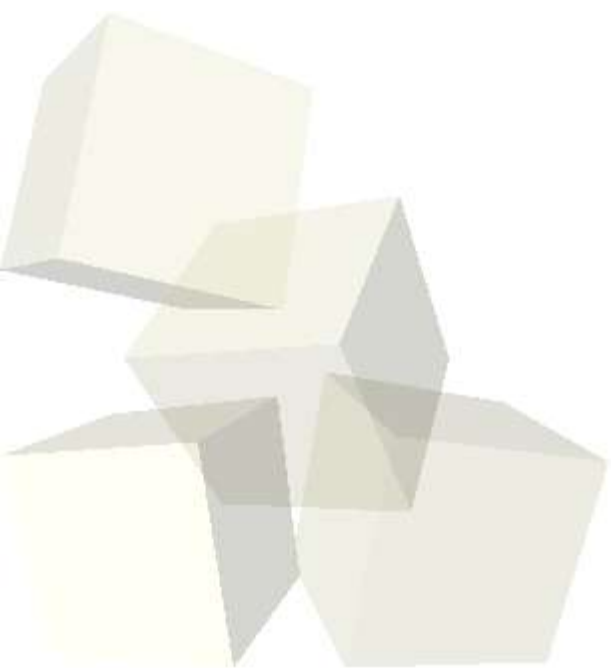

Pośrednik w instytucji

- Serwery proxy w korporacjach
 - Jeden serwer dzielony przez wielu użytkowników
 - podobny zbiór pobieranych dokumentów
 - pobieranie tych samych dokumentów w krótkich okresach czasu

Dlaczego chcemy keszować?

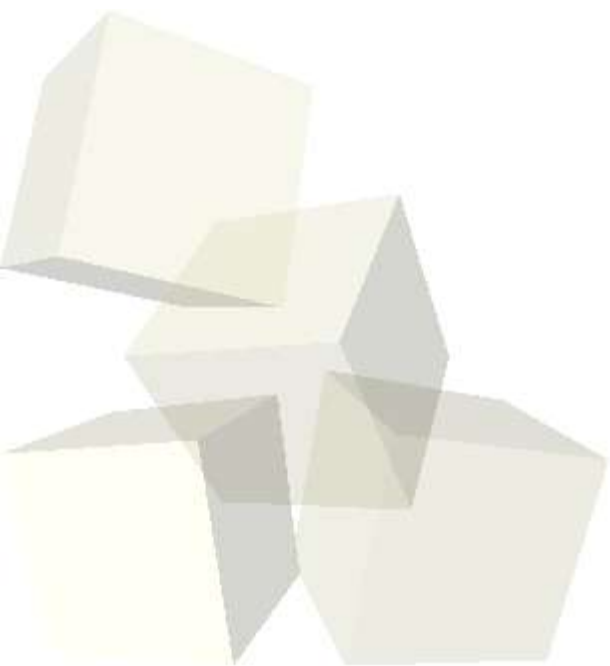
- Ograniczamy ruch sieciowy
- Ograniczamy obciążenie serwera
- Zmniejszamy opóźnienia

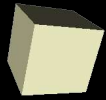

Dlaczego chcemy keszować?

- Możemy dostarczyć treść nawet jeśli serwer jest chwilowo niedostępny

Dlaczego nie chcemy keszować

- Nieaktualność danych
- Nietrafione zapytania
- Pojedynczy pośrednik – wąskie gardło
- Pojedynczy pośrednik – ryzyko awarii systemu
- Zaburzone statystyki odwołań do serwera

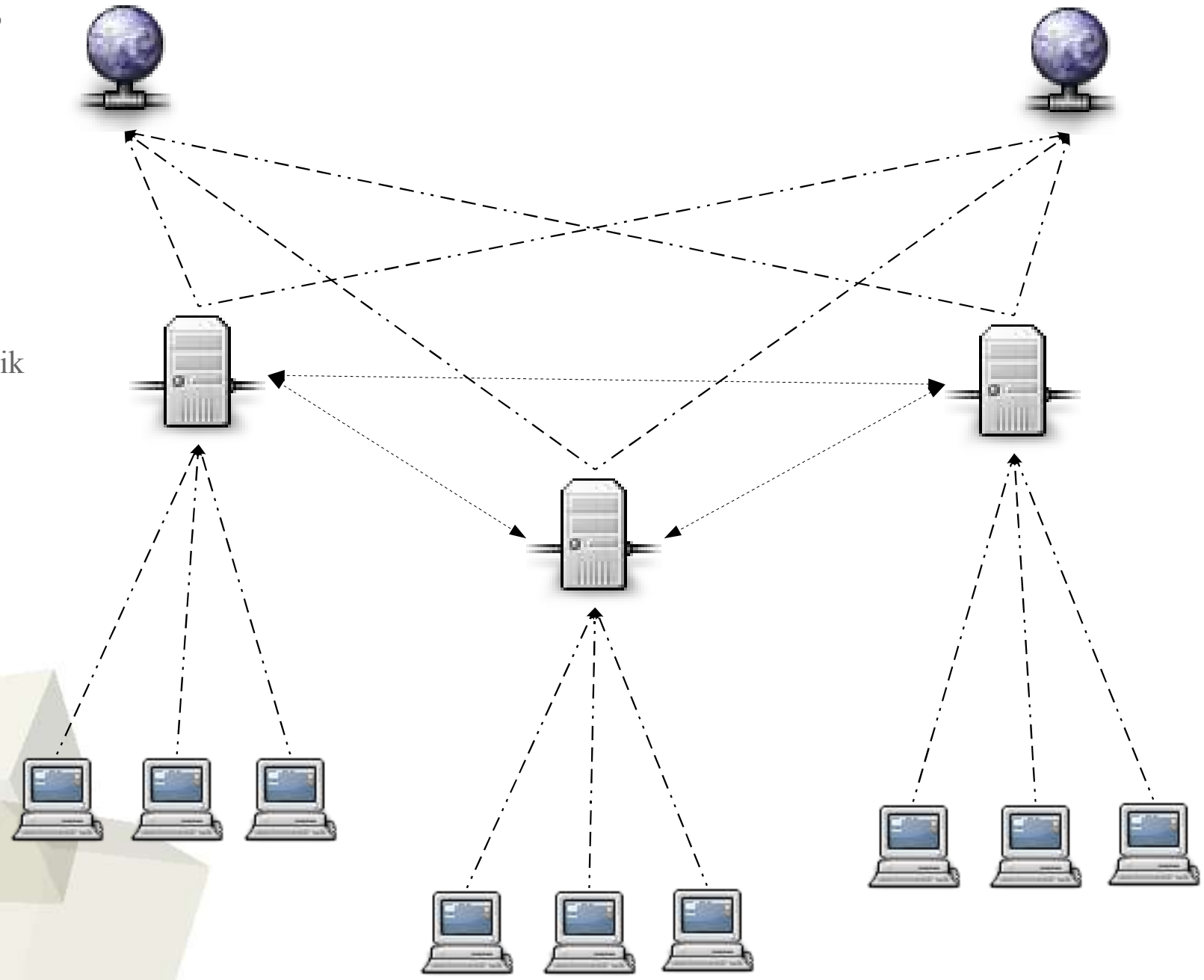

Ogólny model systemu pośredników

serwer HTTP

pośrednik

klient

Pożądane cechy systemu pośredników

- Szybkość dostępu
- Niezawodność, dostępność
- Przezroczystość
- Skalowalność
- Wydajność

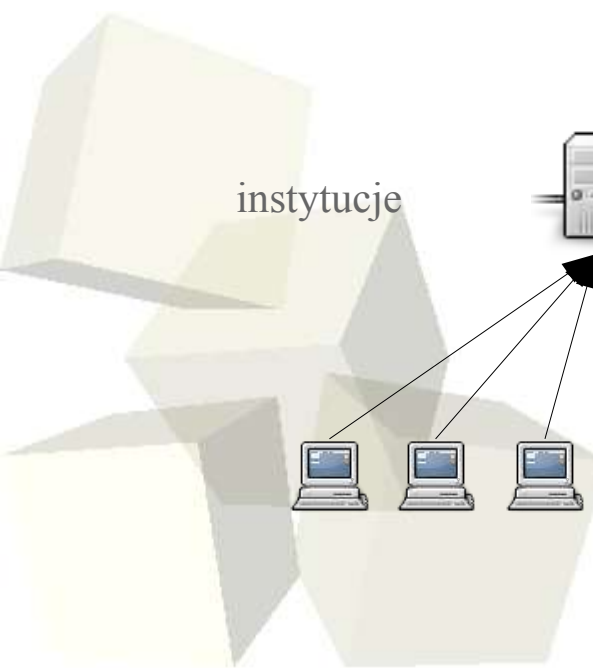
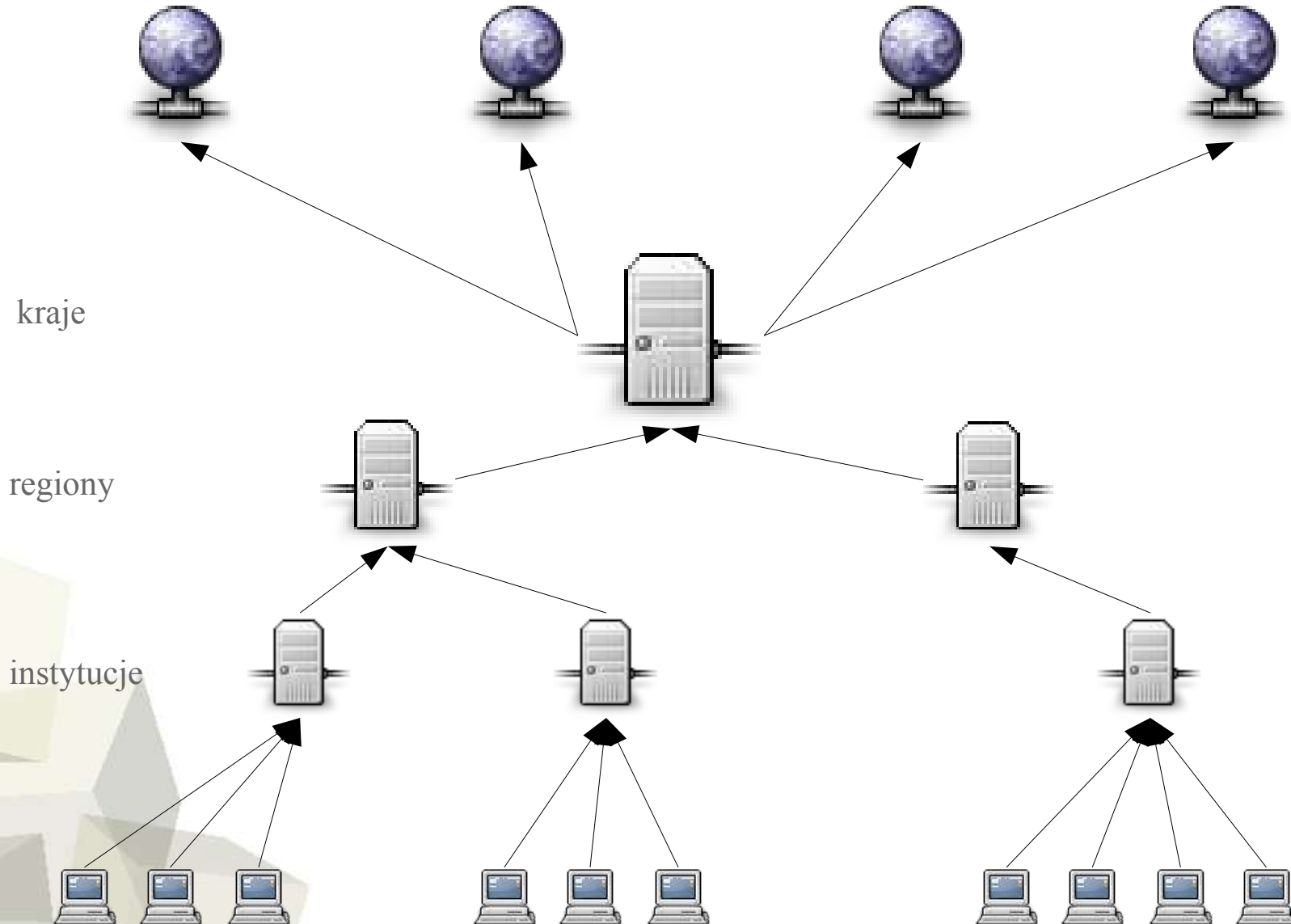
Pożądane cechy systemu pośredników

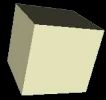
- Stabilność
- Adaptacyjność
- Rozkład ruchu
- Prostota

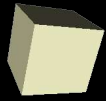
Model hierarchiczny

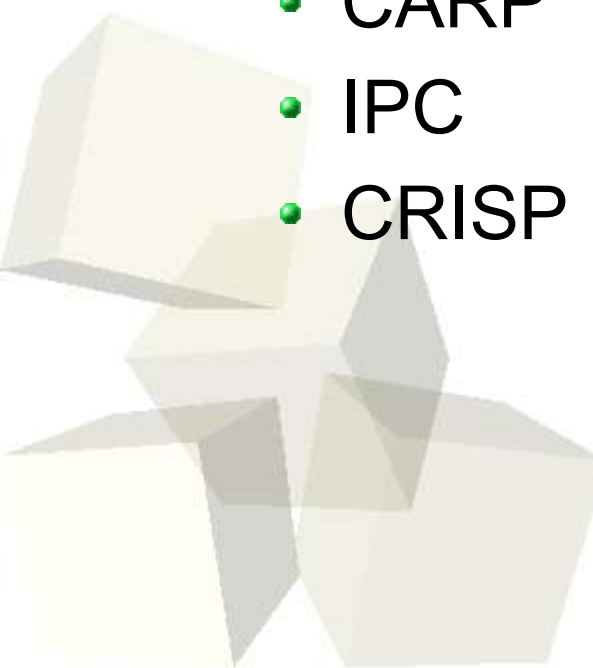

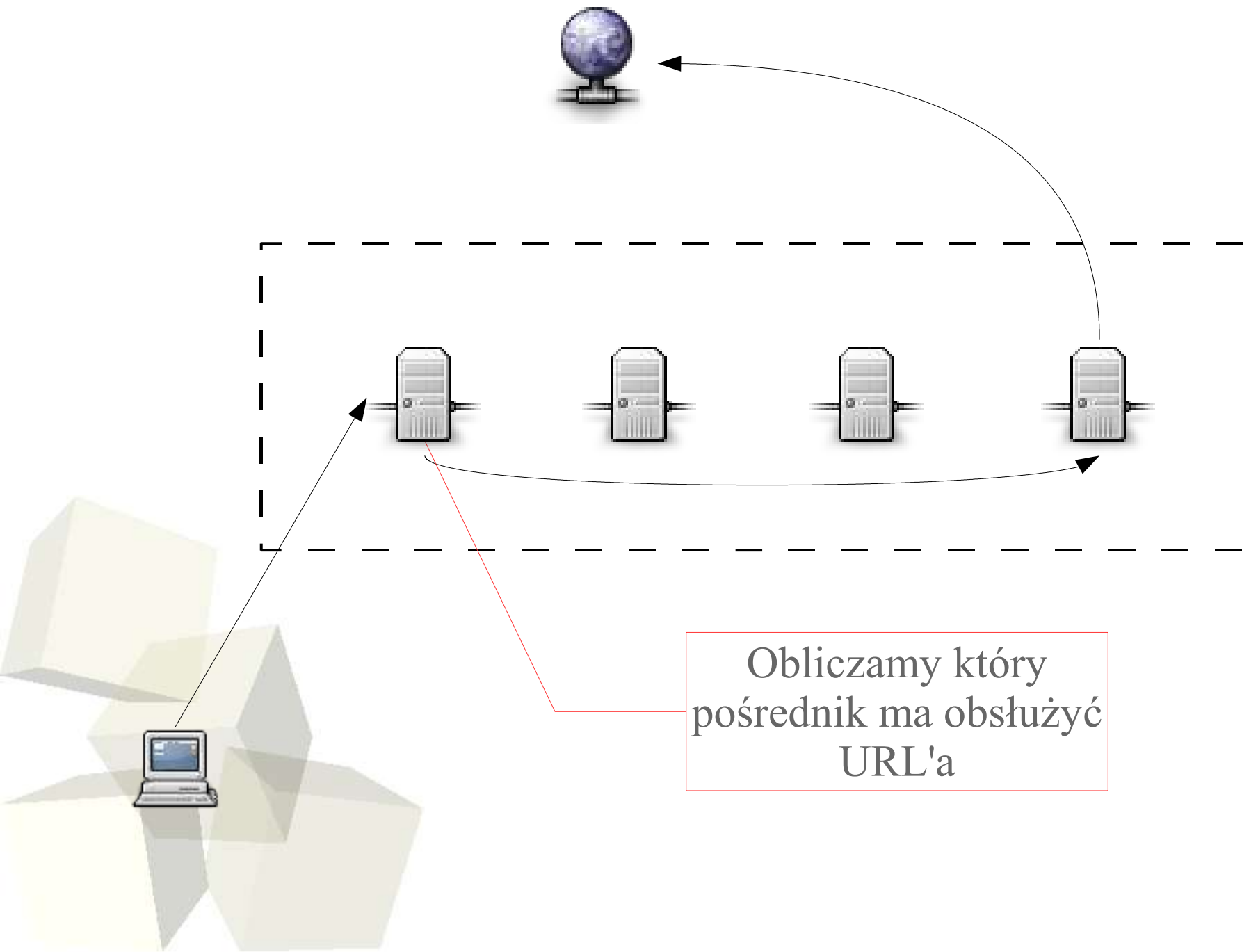
Wady modelu hierarchicznego

- Konieczność instalowania pośredników w kluczowych miejscach sieci
- Dodatkowe opóźnienia
- Pośredniki wysoko w hierarchii mogą stanowić wąskie gardła
- Wiele kopii tego samego dokumentu

- Brak hierarchii wśród pośredników
- Każdy pośrednik może komunikować się z dowolnym innym pośrednikiem w systemie.
- Przykładowe systemy realizujące ten model:
 - CARP
 - IPC
 - CRISP

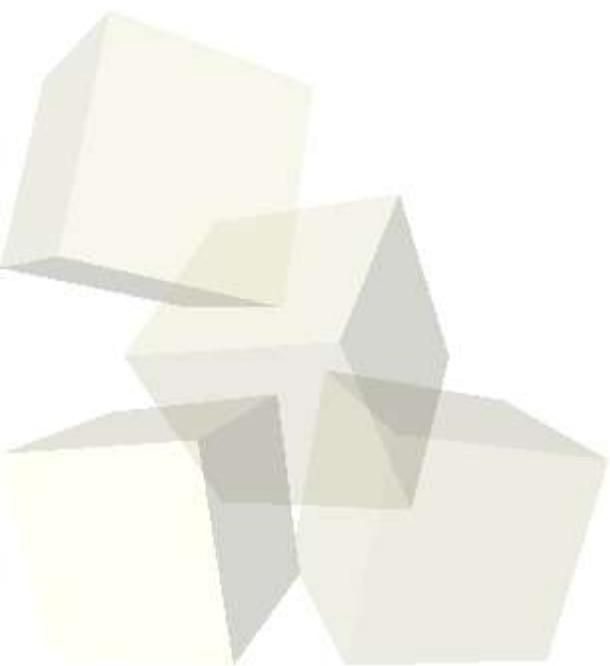

Polityka wymiany keszowanej informacji

- Tradycyjne mechanizmy:
 - Least recently used (LRU)
 - Least frequently used (LFU)

- W przypadku keshowania pojawia się problem, czy pośrednik ma najświeższą wersję pliku
- Kesze muszą aktualizować przechowywane informacje aby serwować użytkownikom, tak świeże pliki, jak to tylko możliwe
- Protokół HTTP zawiera mechanizmy, które ułatwiają keszom dbanie o aktualność przechowywanej informacji

- Warunkowy GET
 - If-Modified-Since
 - If-Unmodified-Since
 - If-Match
 - If-None-Match
- Pragma: no-cache
- Last-modified
- Date

dlaczego P2P jest fajne

- Małe ograniczenia
- Systemy P2P są zdecentralizowane i rozproszone. Dzięki temu mogą być bardziej odporne na awarie i ataki. Mogą być stosowane do długich obliczeń i archiwizacji danych
- Systemy P2P pozwalają wykorzystać, nieużywane przez większość czasu:
 - dyski
 - czas procesora
 - łącza sieciowe użytkowników sieci.

- Rozwiązanie z głównym serwerem (*Napster*)
 - Zapytania kieruje się do głównego serwera utrzymującego listę plików udostępnianych przez wszystkie węzły sieci
- Wady
 - Konieczność utrzymywania serwera
 - Mało skalowalne
 - Podatne na awarie (np. ataki ze strony RIAA)

- Wyszukiwanie przez rozgłaszanie (*Gnutella*)
 - Każdy węzeł utrzymuje listę innych (dowolnych) węzłów sieci.
 - Zapytania kierowane są do wszystkich znanych węzłowi pytającemu węzłów.
 - Węzeł po otrzymaniu zapytania zwraca odpowiedź dotyczącą jego zasobów i przekazuje zapytanie dalej do znanych sobie węzłów.
- Wady
 - Duża złożoność komunikacyjna $O(n^2)$
 - Mało skalowalne.

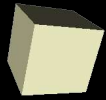
- Cechy nowoczesnych systemów P2P:
 - Nie ma wyróżnionych węzłów
 - Każdy węzeł bierze udział tylko w małej części wyszukiwań
 - Każdy węzeł zna tylko mały zbiór innych węzłów
 - Sieć samoorganizuje się małym kosztem w miarę dołączania i odłączania węzłów.

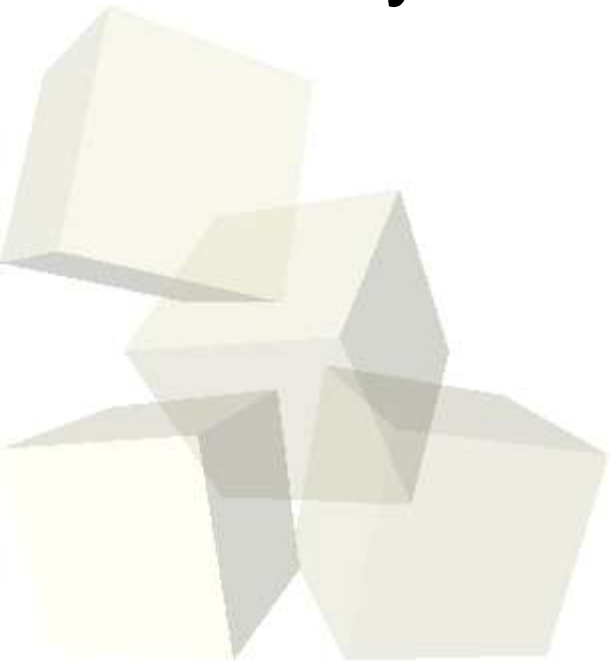

- Model Distributed Hash Table (DHT)
 - uniwersalny interfejs modelujący wyszukiwanie danych w sieci P2P
 - jedna operacja *lookup(key)*
 - operacja zwraca węzeł sieci
 - dane związane z kluczem *key* są umieszczane w węźle *lookup(key)*.

- Równomierne mapowanie kluczy do węzłów
- Przekierowywanie wyszukiwania klucza do odpowiedniego węzła
- Trzymanie tablic routingu

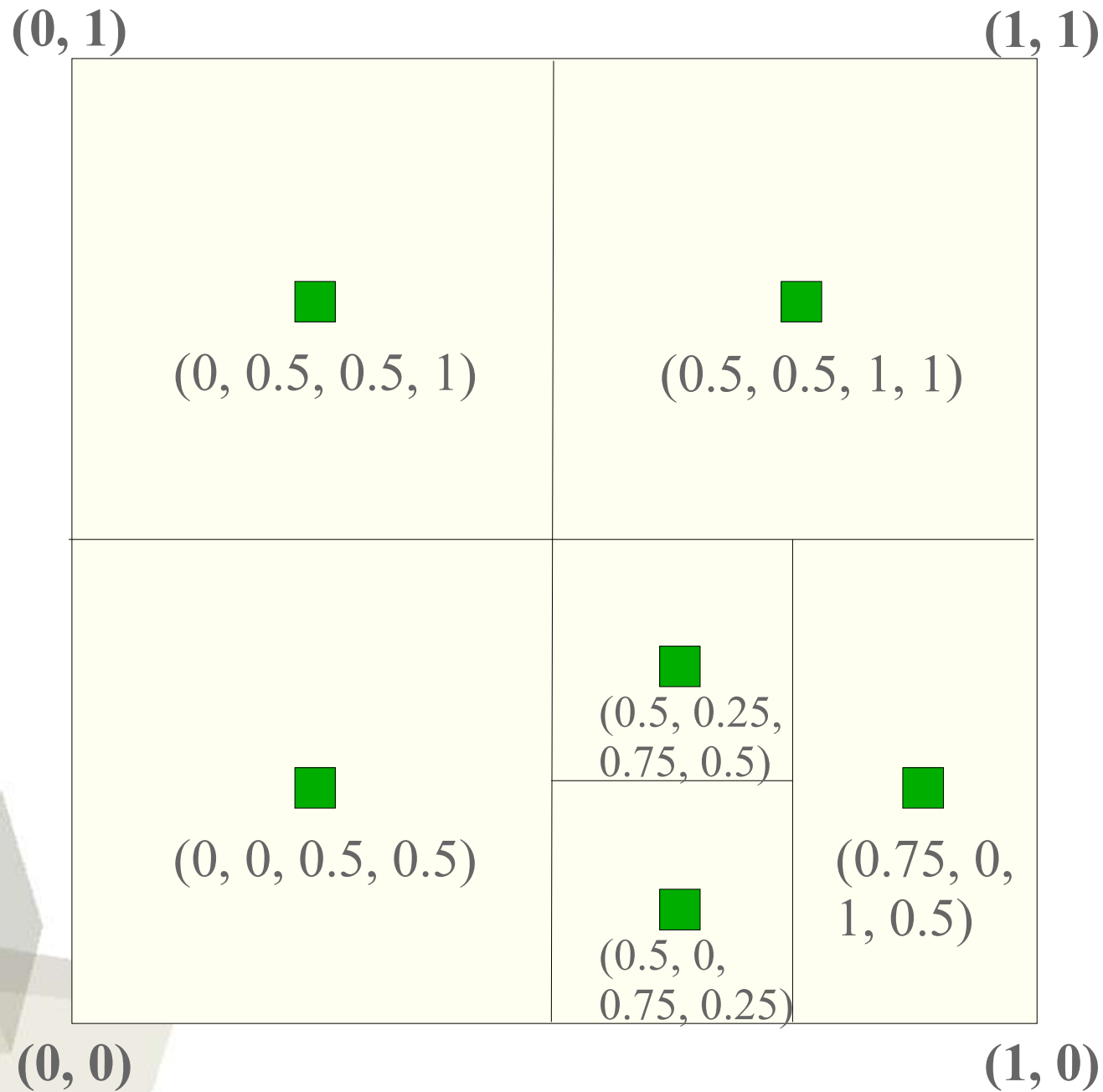

- CAN = Content-Addressable Network
- d -wymiarowy kartezjański układ współrzędnych
- Przestrzeń podzielona na hyper-prostokąty (strefy)

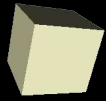

2-wymiarowy CAN z 6 węzłami

- Każdy węzeł odpowiada za jedną strefę i jest identyfikowany przez jej granice
- Każdy klucz mapowany jest do punktu w tej przestrzeni
- Każdy z węzłów trzyma listę sąsiadów – 2 węzły sąsiadują ze sobą jeśli dzielą tę samą $d-1$ -wymiarową hyperpłaszczyznę

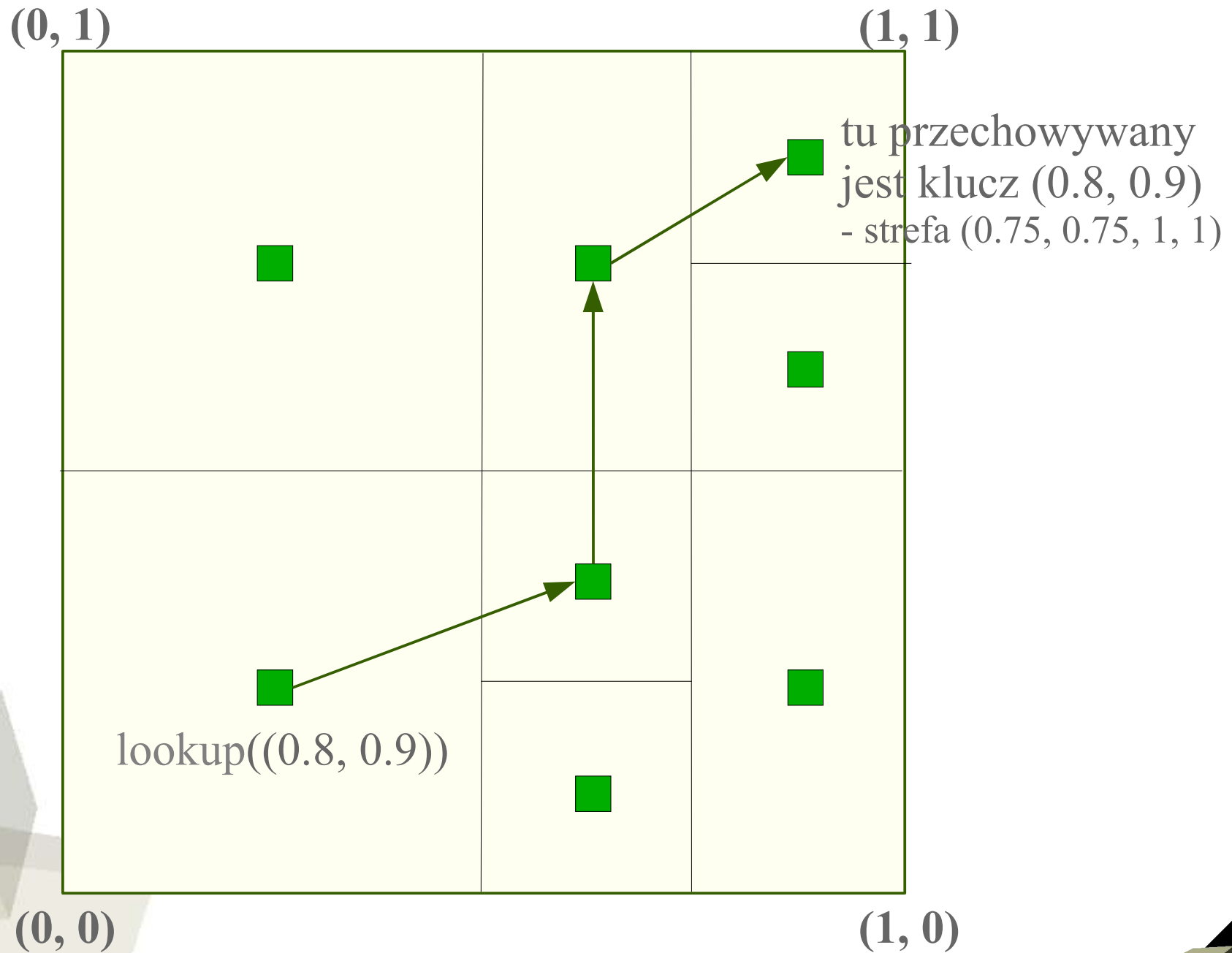

- Wyszukiwanie klucza polega na przekazywaniu zapytania wzdłuż ścieżki przybliżającej linię prostą
- W trakcie zapytania, węzeł przekazuje je do sąsiada, który jest najbliższym węzła przechowującego klucz

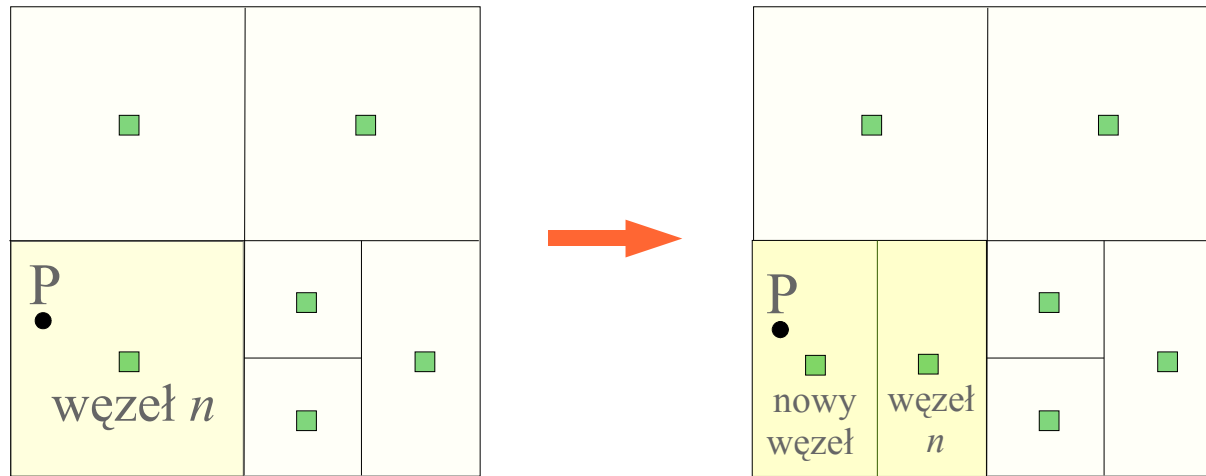

CAN – wyszukiwanie klucza (0.8, 0.9)

CAN – dołączanie do sieci

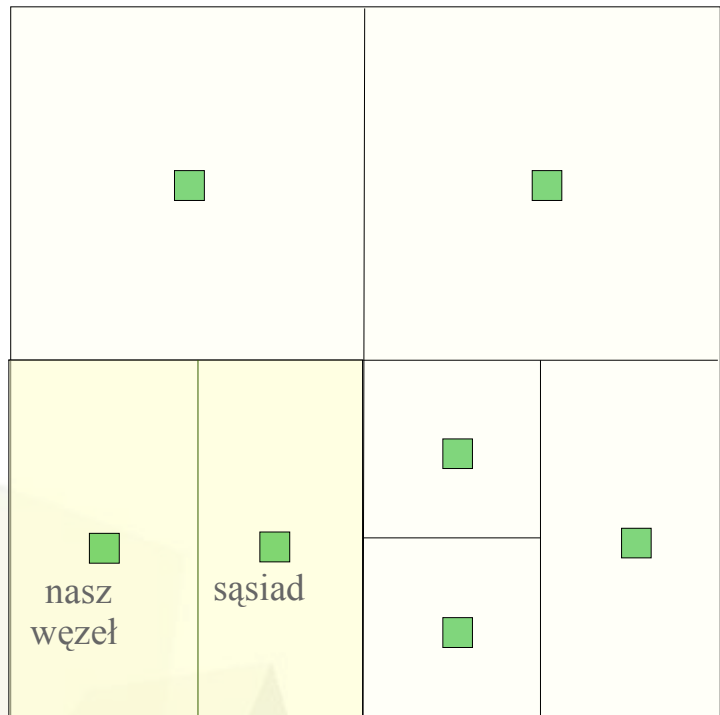
- Nowy węzeł wybiera losowy punkt P.
- Prosi węzeł będący już w sieci o znalezienie węzła n , którego strefa zawiera punkt P.
- n dzieli swoją strefę na pół i oddaje jedną część nowemu węzłowi.
- Po dołączeniu węzły uaktualniają listy sąsiadów.

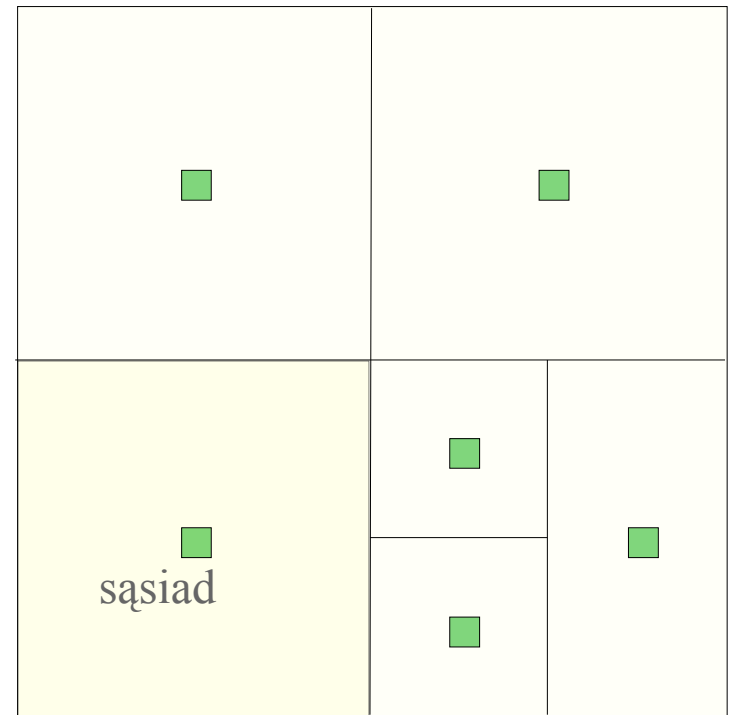
- Kiedy węzeł się odłącza, przekazuje swoją strefę jednemu z sąsiadów.
- Jeśli połączenie dwóch stref tworzy nową strefę, to są one łączone.
- W przeciwnym przypadku sąsiedni węzeł tymczasowo obsługuje obie strefy.
- Jeśli węzeł ulegnie awarii, jego strefę przejmuje sąsiad obsługujący najmniejszą strefę.

CAN – odłączanie od sieci

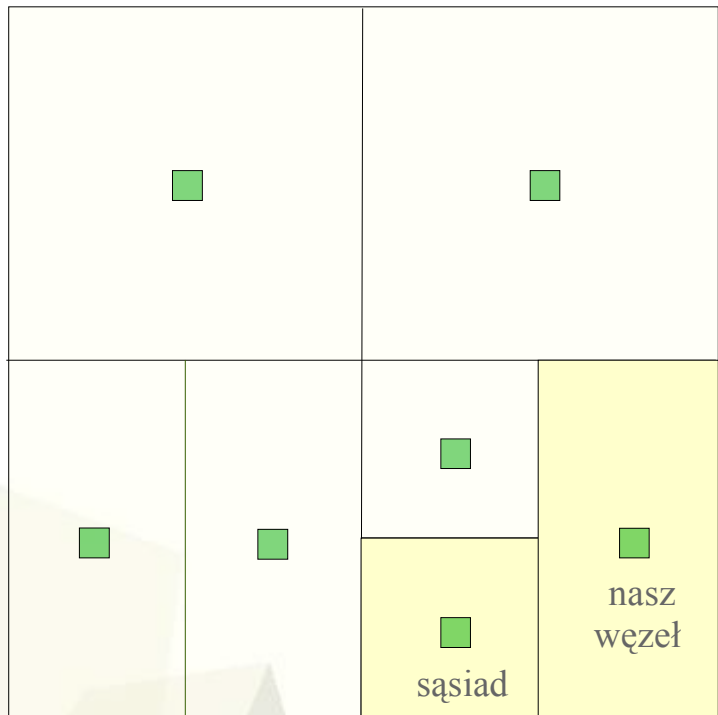

możemy
złączyć
strefy

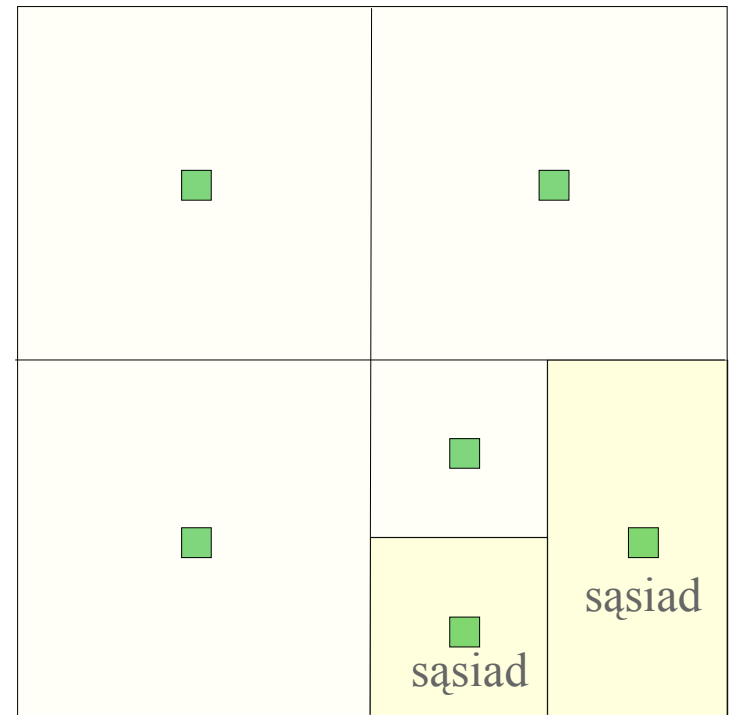

CAN – odłączanie od sieci

nie możemy
złączyć
stref

Sąsiad obsługuje dwie strefy

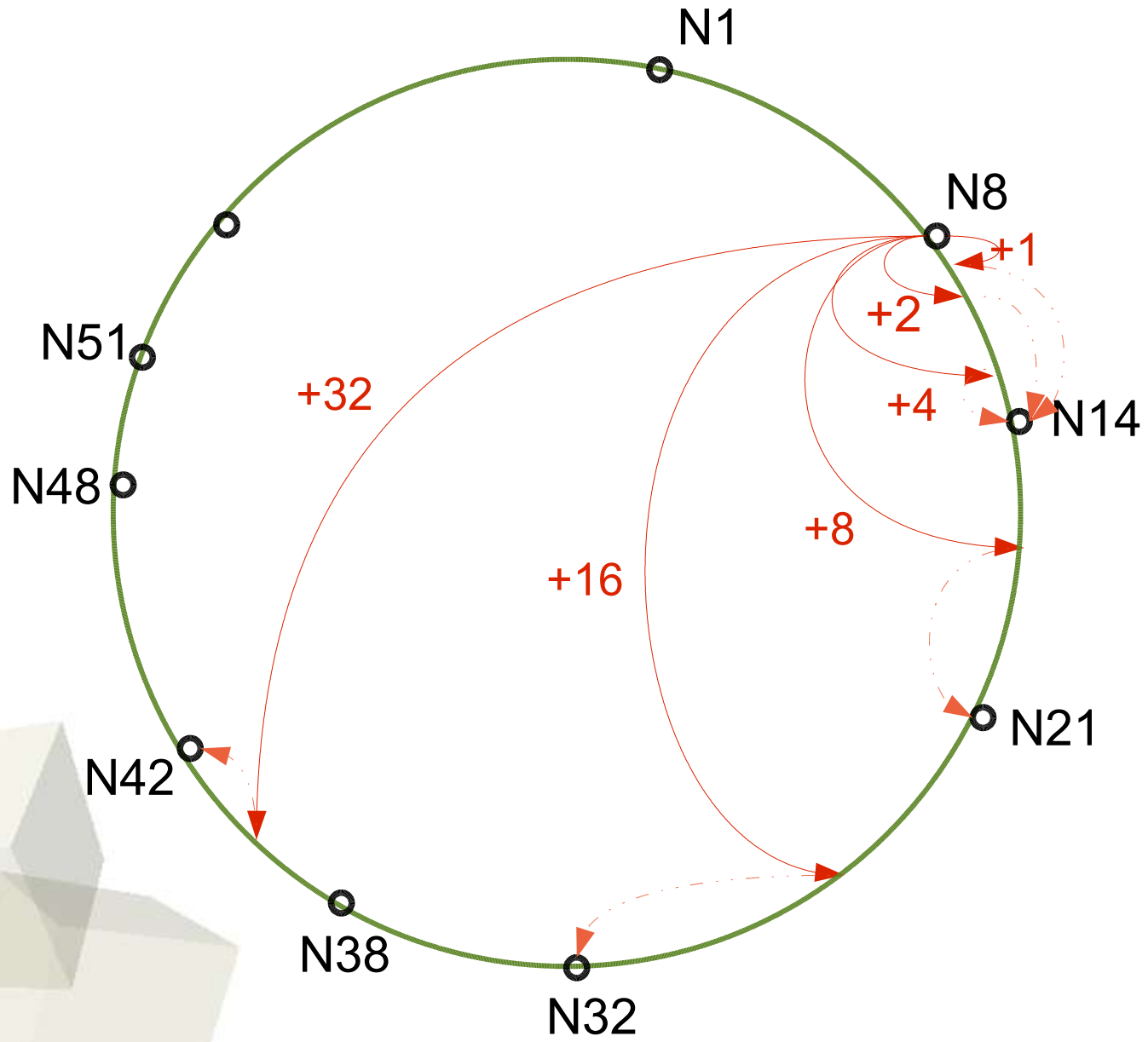
- Chord przyporządkowuje kluczom i węzłom identyfikatory z tej samej 1-wymiarowej przestrzeni
- Węzeł odpowiedzialny za klucz k nazywany jest *następnikiem*. Jest to najbliższy węzeł następujący po k .
- Przestrzeń identyfikatorów się zapętla.

- n – liczba węzłów
- M – wielkość przestrzeni identyfikatorów
- Każdy z węzłów przechowuje tablicę $\log n$ węzłów
- W tablicy tej znajdują się węzły odległe od danego węzła o:
 - $M/2$
 - $M/4$
 - ...
 - 1

Chord – tablica węzłów

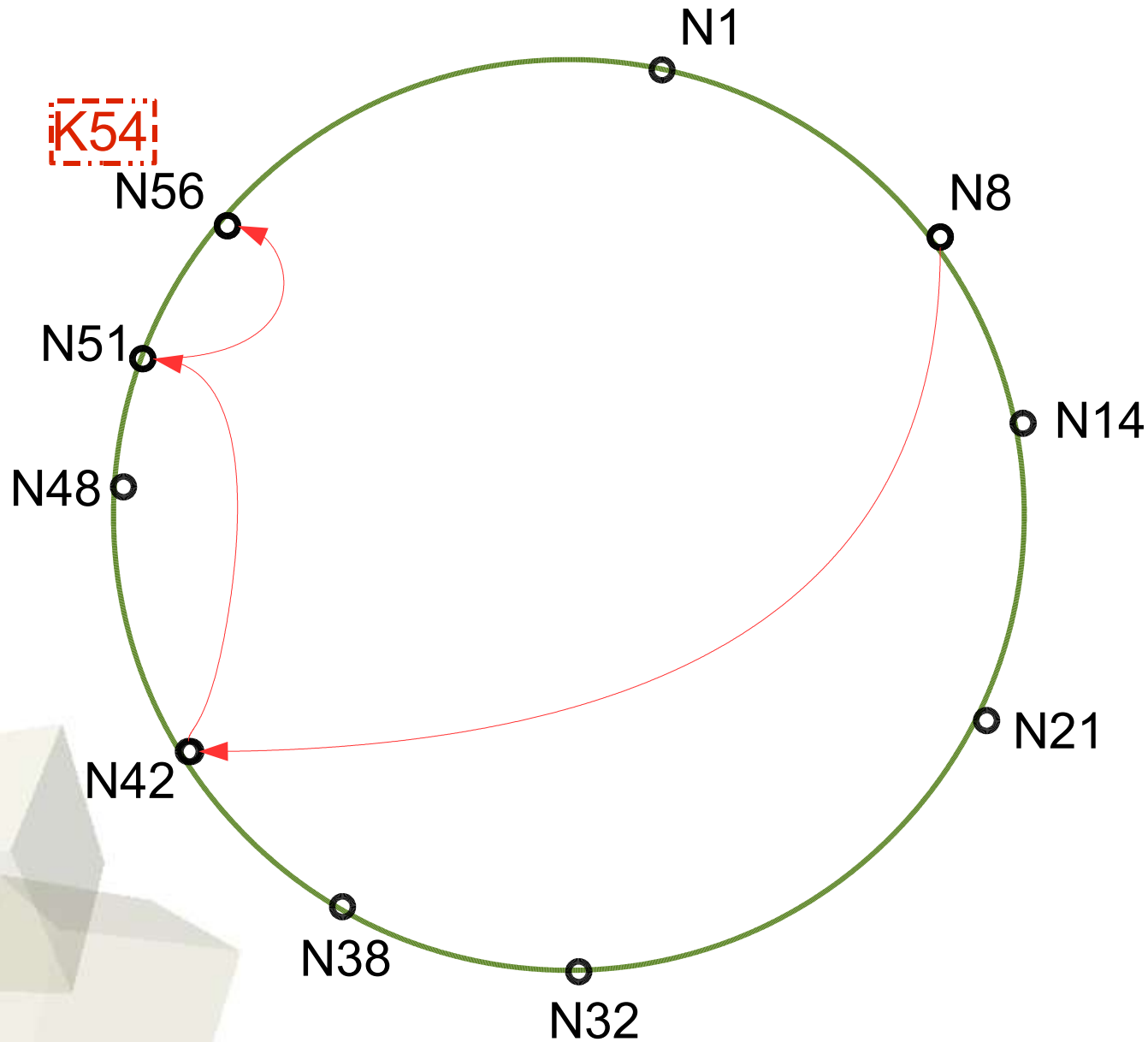

- Węzeł wyszukuje w *tablicy węzłów*, węzeł z najwyższym identyfikatorem, mniejszym od k .
- Następnie przekierowuje zapytanie o klucz k do znalezionej węzła .
- Struktura potęg dwójki w *tablicy węzłów* zapewnia, że każdy etap wyszukiwania zmniejsza dystans co najmniej o połowę.
- W sumie wysyłamy $O(\log n)$ komunikatów.

Chord – wyszukiwanie klucza K54

przestrzeń identyfikatorów $M = 2^6 = 64$

Chord – poprawność wyszukiwania

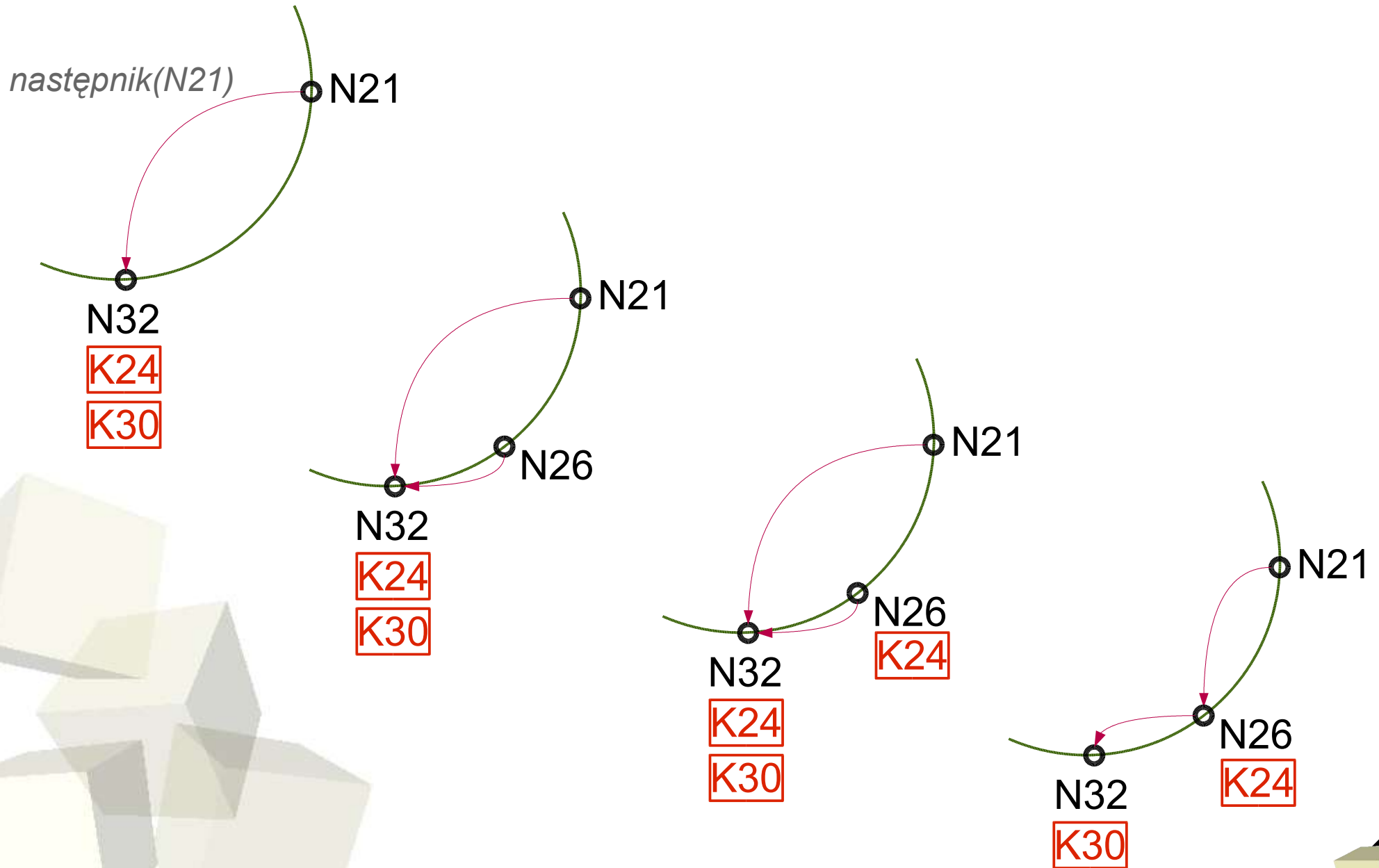
- Chord zapewnia poprawne wyszukiwanie nawet podczas awarii wielu węzłów w systemie.
- Wykorzystuje do tego *listę następników* – każdy węzeł trzyma listę r węzłów po nim następujących w przestrzeni nazw.
- Jako, że identyfikatory maszyn są wybrane losowo to szansa, że naraz ulegną awarii wszystkie węzły z *listy następników*, jest bardzo mała.

- Węzeł n prosi dowolny istniejący węzeł o odnalezienie jego ID.
- Nowy węzeł przejmuje od swojego *następnika* klucze, za które jest od teraz odpowiedzialny.
- Aby móc brać udział w wyszukiwaniu musimy zaktualizować *listę następników* dla nowego węzła i jego *poprzednika*.
- W tle uaktualniane są tablice węzłów dla węzłów systemu.

Chord – dodawanie węzła N26

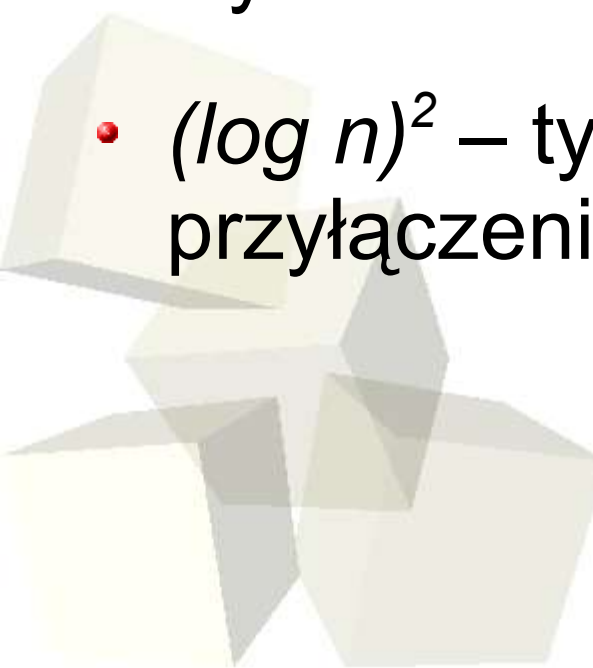

- Węzeł odchodzący przekazuje wszystkie klucze swojemu *następnikowi*.
- Węzeł przekazuje informację o tym, że odchodzi *następnikowi* i *poprzednikowi*. Dzięki temu *poprzednik* może zaktualizować *listę następników*, a *następnik* – swojego poprzednika.

- n – liczba węzłów w systemie
- $\log n$ - o tylu węzłach wie każdy z węzłów
- $\log n$ - tyle komunikatów jest potrzebnych przy wyszukiwaniu
- $(\log n)^2$ – tyle komunikatów jest potrzebnych przy przyłączeniu węzła

- Połączenie keshowania z systemami P2P
- Rozproszony pośrednik realizowany jako sieć P2P
- Lokalny interfejs pośrednika HTTP w każdym węźle sieci
- Rozpraszanie informacji o miejscach przechowywania keshowanych plików podobnie jak w systemie Chord
- Rozpraszanie plików multimedialnych
- ...